U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Antonína Koukala v právní věci žalobce: P. t., spol. s r. o., zast. JUDr. Jiřím Štanclem, advokátem, Čs. Legií 172/I, 339 01 Klatovy, proti žalovanému: Úřad průmyslového vlastnictví, se sídlem 160 68 Praha 6-Bubeneč, Antonína Čermáka 2A, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 10. 7. 2000 č. O-80797-93,

takto:

Žaloba se odmítá.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobci se vrací částka 1000 Kč za zaplacený soudní poplatek, který bude uhrazen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou doručenou Vrchnímu soudu v Praze dne 11. 9. 2000 domáhal přezkoumání rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 10. 7. 2000 č. O-80797-93, kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 14. 4. 1999 o zamítnutí návrhu na výmaz slovní ochranné známky číslo xxx ve znění „P.“.

V daném případě jde o věc, která na Nejvyšší správní soud přešla podle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., o soudním řádu správním (s. ř. s.) z Vrchního soudu v Praze. Nejvyšší správní soud ve věcech neskončených vrchními soudy dokončí řízení zahájená před těmito soudy jako soud prvního stupně. Podle § 130 s. ř. s. se neskončená řízení podle části páté o. s. ř. účinného přede dnem účinnosti tohoto zákona dokončí podle ustanovení části třetí hlavy II. dílu prvního s. ř. s.

Pravomoc soudu ve správním soudnictví je ovšem omezena na poskytování ochrany subjektivních práv veřejnoprávního charakteru, popř. na rozhodování v dalších věcech, v nichž je pravomoc založena zákonem (§ 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud se proto nejprve musel zabývat tím, zda je dána pravomoc soudu ve správním soudnictví o podané žalobě jednat a rozhodnout,
tj. zda v žalobě tvrzená práva, jejichž ochrany se žalobce podanou žalobou domáhá, jsou právy veřejnoprávního charakteru, popř. zda je žaloba podřaditelná svým obsahem pod jiné věci, jež do pravomoci soudu ve správním soudnictví náleží.

V daném případě se jednalo o rozhodnutí podle ustanovení § 25 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, kdy správní orgán v souladu s ustanovením § 42 odst. 2 uvedeného zákona zkoumal zápisnou způsobilost napadené ochranné známky podle právního předpisu platného v době jejího zápisu do rejstříku ochranných známek, tedy podle zákona č. 174/1988 Sb. Žalobce se dovolával toho, že ochranná známka P. obsahuje podstatnou část žalobcova obchodního jména, které bylo zapsáno dříve, než byla známka přihlášena a dříve než obchodní jméno majitele známky. Žalobce v podané žalobě nesouhlasil s aplikací ustanovení § 4d zákona č. 174/1988 Sb., o ochranných známkách, účinného do 30. 9. 1995, a namítal, že jeho smyslem bylo chránit práva třetích osob na jméno, název apod. Předmětem námitek tak bylo právo podnikatele na ochranu obchodního jména shodného s označením zapsané ochranné známky (v daném případě „P."). Právo, které mělo být v daném řízení chráněno, tedy právo podnikatele na ochranu obchodního jména, je svým charakterem právem soukromým. Řízení o takovém právu je třeba považovat za věc spadající do práva soukromého, neboť správním orgánem je rozhodováno o ochraně soukromého práva. Stejně tak právo, o kterém rozhodoval žalovaný v řízení, v němž byl posuzován návrh na výmaz ochranné známky z rejstříku, je právem soukromým. Předmětem tzv. známkového práva v objektivním smyslu je ochrana označení, které je způsobilé odlišit výrobky a služby pocházející od různých výrobců nebo poskytovatelů služeb. Jde tedy o označení, které se vydělilo z volně užívaných označení, aby plnilo vymezené funkce. Těžiště právní ochrany na označení spočívá tradičně v právu soukromém, když právní prostředky ochrany jsou obvykle upraveny přímo v průmyslově právních normách, a pokud tak upraveny nejsou (nebo jen částečně), přichází v úvahu jen použití obecných prostředků ochrany soukromoprávní povahy. Hmotně právní otázky je tedy třeba posuzovat zásadně podle příslušných právních předpisů o ochranných známkách, při nedostatečné úpravě podle obecných ustanovení občanského či obchodního práva. Naproti tomu otázky řízení je třeba posuzovat podle obecných procesních předpisů – správního řádu, případně podle zvláštní procesní úpravy obsažené ve speciálních předpisech. Rozhodující pro posouzení charakteru věci pak je právo hmotné, nikoliv právo procesní. Ochrana soukromých práv, byť jsou předmětem řízení před správním orgánem, není zajištěna soudním přezkumem ve správním soudnictví, ale postupem podle novelizované části páté občanského soudního řádu, tedy projednáním před obecnými soudy v plné jurisdikci. Proto zákonodárce stanovil v soudním řádu správním v ustanovení § 68 písm. b), že žaloba ve správním soudnictví je nepřípustná, jde-li o rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci, vydané v mezích pravomoci správního orgánu.

Nejvyšší správní soud proto podle ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s. odmítl žalobu žalobce na přezkoumání rozhodnutí správního orgánu, neboť jde o věc, kdy správní orgán

rozhodl v soukromoprávní věci [§ 68 písm. b) s. ř. s.]. Tím dochází ke skončení řízení ve správním soudnictví. V rámci poučení pak žalobce soud poučuje o následcích tohoto odmítnutí a možnosti domáhat se novou žalobou u obecného soudu rozhodnutí v uvedeném novém řízení poskytujícím soukromým právům větší ochranu.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., kdy žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, které bylo ukončeno odmítnutím žaloby.

Žalobce zaplatil soudní poplatek ve výši 1000 Kč. O jeho vrácení soud rozhodl analogicky podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, když odmítnutí projednání věci v daném případě odpovídá zastavení řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

Žalobce může do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení podat v této věci žalobu podle části páté o. s. ř. k příslušnému okresnímu (obvodnímu) soudu, v tom případě účinky procesních úkonů v původním řízení zůstávají zachovány.

V Brně dne 10. 6. 2003

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu